

Gödriné Bedő Ilona:  
Valamit mindig megköszönni



**ÁGHEGY KÖNYVEK**

Sorozatszerkeszt : Tar Károly

©Gödriné Bed Ilona  
©Ághegy-Liget Baráti Társaság

Szerkesztette Gaál Zoltán  
A borítót készítette Ligeti Pál

ISBN 978-91-980612-2-2

CULTIFLEX  
Smula Solsäter  
521 71 Åsarp  
Svédország

Nyomtatta a Székely Ház Közhasznú Alapítvány  
Veresegyház, 2012

Gödriné Bedő Ilona

# **Valamit mindig megköszönni**

ÁGHEGY KÖNYVEK  
CULTIFLEX



## ÉLMÉNYEK, ÁBRÁNDOK



## ***VALAMIT MINDIG MEGKÖSZÖNNI***

Mindennap akad, amit tenni,  
valamit mindig megköszönni.  
Azt, hogy anyám világra hozott,  
s láthatom a fényes napot.  
Azt, hogy tudok enni és járni,  
tetteim meg tudom bírálni;  
hogyan van lelkemben könyörület.  
Csak így lehet teljes az élet.  
S ha kinyújtom olykor a kezemet,  
legyenek ott, akiket szeretek.

## ***HOL A SZERETET KI-BE JÁRNA***

Szeretném, ha ablak lennék,  
a világra kinyithatnék.  
Meglesném a bűját-baját,  
hogy megleljem orvosságát.  
Felhőt terelnék árnyéknak  
minden megfáradt vándornak.  
Álomba ringatnám csendesen,  
fájdalmát kezemmel levenném.  
Az ablak mindig nyitva állna,  
hol a szeretet ki-bejárna.  
Betekinthetne rajta bárki,  
ha már elfáradt odaki.  
Nyugalmat lehelnék lelkére,  
álmot a fáradt szemére.  
Ablakom csak akkor csuknám be,  
ha már otthonra lelt mindenki.

## *ÁTÖLEL AZ ÉJ*

Megcsendül a csend,  
moccan a szívem.  
Szférák zenéje  
ring az éteren.  
Pislogó csillagok  
táncot lejtenek;  
átölel az éj,  
mint könnyű lehelet.  
E lány harmóniát  
nem zavarja semmi.  
A hajnal még messzi,  
nem kell sietni.  
A zord valóságot,  
hagyjuk még pihenni!

### ***EZ AZ EST AZ ENYÉM***

Este, ha összeér az ég a földdel,  
ha betakar a lopakodó homály,  
lelkem kitárom a mindenségnek,  
s a bánat elszáll, mint felhőfoszlány.  
Még hallok a csalogány édes dalát.  
Egy meglebbenő szellő hozza felém,  
mint egy távoli halk szimfóniát.  
Ez a titok, ez az est csak az enyém.  
Elbújok e jó meleg érzésbe,  
mint kisgyermekként az anyám ölébe.  
Jó néha elringatni magunkat,  
tiszt szívvel kezdeni a napunkat.

## ***GYÖNYÖRŰ NYÁRI ÉBREDÉS***

Kolompok mély, hívogató hangja,  
a kis ház mögött patak csobogása,  
hajnal hasadtával rigófütytyentés, –  
oly gyönyörű e nyári ébredés.  
Még átszűröm a fényt a szememen.  
Könnyű vidámság suhan át szívemen.  
Ez az élet tiszta valósága,  
természet és ember harmóniája.  
Mézédes illatát küldi a rét,  
kaptárából kiröppen a szorgos méh.  
Hangyák, bogarak indulnak munkára. –  
Ragyogó nap köszöntött a világra.  
Ebben az idilli környezetben  
egy tyúk kapirgál gilisztát keresve.  
Amíg a cica ténfereg fel-alá,  
én örömemet kiáltom világgá.

## ***OH, NEM TALÁLOM***

Átbújtam a szivárvány alatt,  
elsuttogtam kívánságomat:  
száguldani egy álomvonaton  
ember nem járta pusztákon;  
keresni, kutatni nyomok után,  
mit befedett a feledéshomály.  
De nekem kell a bizonyosság,  
véremlen zubog a valóság.  
Érzek valami mágneses vonzást,  
távoli hangok sejtelmes sóhaját.  
Mégsem találom, amit keresek:  
azt a bátor, szilaj nemzetet,  
ki nem volt külön a többinél,  
de adott szavában hihettél.  
Várnom kell a csodaszarvasra.  
Tán ő elvezet az őshazába.

## *TUDÁSNAK ALMÁJA*

Kisgyermek alva,  
álmában alma  
virágot hajta.  
Fölötte a dajka  
rezzenetlen állva,  
csak nézi ámulva,  
mint hullik arcára  
a napnak sugara.  
Ki őt most látta,  
elröppent bánata,  
feneketlen búja.  
Megjött e világra  
tudásnak almája!  
Szusszanó hangja,  
édes mosolya  
üzeni, hogy meghozta  
a békét számunkra.

## ***A TELJESSÉG ÍGÉRETE***

Merre vezetnek lépteid,  
te kis emberpalánta?  
Ártatlan, bájos mosolyod  
hoz-e jót e világra?  
Te vagy az öröm hírvivője,  
a teljesség ígérete.  
Szemed tükrén keresem,  
mi van írva a nagykönyvbe.  
Bizonytalan kis kezed  
még támasz után tapogat.  
Öntudatlanul is érzed,  
hogymindenki mindig erőt ad.  
Ő az aki egyengeti  
még botladozó lépteidet,  
megtölti széppel, jóval  
nyiladozó elmédet.  
Te leszel majd folytatása  
a letűnt századoknak,  
talán hűséges őrzője  
a becsületnek s jóságnak.

### ***A ROSSZ FELETT IS HATALOM***

Édes, tipegő emberkék;  
mosolyuk szívemet megvették.  
Nincs az égen oly csillogás,  
mint e huncutszemű ragyogás.  
Az óra is értük ketyeg,  
álmban is tipegve megyek.  
Madárnyelven beszélek velük,  
csak halljam vidám nevetésük.  
Én hiszek egy boldog jövőben,  
ha van szeretet a szívekben.  
Súlyos feladat vár reánk.  
Tudunk-e mutatni jó példát?  
Hisz kezünkbe teszik kis kezük,  
s ártatlan tiszta lelkük.  
Ez az őszinte bizalom  
a rossz felett is hatalom!

## ***VIRÁGBA BORULÓ ÁGAK***

Teremtőm, ma újra megleptél,  
szememre harmatot hintettél;  
szivárványos buborékon át  
gyönyörű e teremtett világ.  
Teleszórtad sok-sok szépséggel,  
tavasznak minden kincsével.  
Hajnali rigófüttyentés,  
trillázó, vidám zenélés, –  
olyan a reggel mint szívverés,  
lüktető, színes ébredés.  
Virágba boruló ágak,  
libbenő színes lepkeszárnyak. –  
Keresem e csoda intézőjét,  
de titok fedi kilétét.  
Valami felsőbb hatalom ez,  
ki mindent a kezébe vesz.  
Gondolataim is csak suttogva  
osonnak az ember házába,  
meglesni, hogy van-e ott béke,  
hisznek-e még a szeretetben?

### ***HALVÁNY TEARÓZSA***

Lassan megérett az idő  
a felhőtlen végtelenre,  
hol vissza-visszanézhetünk  
a sokasodó időre.  
Kósza álmok bukkannak fel,  
intenek, s mennem kell.  
Várnak a százszorszépek,  
szorgosan gyűjtögető méhek.  
Lepkéknek szárnya, mint kék írisz,  
napnak sugarában fürdik.  
Mámorító illatozón  
messzi évek távolából jön.  
Halvány tearózsa bokor,  
habfehér menyasszonyi csokor.  
Kanyargós végtelen utakon  
röppenve száll gondolatom.  
Ez az én Ermenonvillem,  
hol mindig felüdül lelkem.  
Nem hiú vásári vigalom,  
szívemből fakadó nyugalom.

### *A HAJNAL VARÁZSA*

Tán ez a nap is olyan, mint a többi,  
csak az én szívem van vággyal teli.  
Látni sok-sok ilyen áldott hajnalt,  
bódultan hallgatni a madárdalt.  
Mintha egymással feleselnének  
olykor, ha rigók fütytyentgetnek.  
Apró kis pintyek gyors röppenése,  
mint dallamoknak le-fel lejtése.  
Istennek szép napja rám köszöntött,  
a világ lassan más ruhát öltött.  
Felbúgó motorok éles zaja,  
jaj, hová lett a hajnal varázsa?  
Így tűnik el, ily lassan, ami szép,  
de szívemben ott marad ez a kép.  
Még ott állok a kitárt ablaknál,  
s őrködök mint honvéd a vártán.

### ***SZENVEDNI CSAK HALKAN***

Hiába a napsütötte tájék,  
sokszor elfedte a fényt az árnyék.  
Ha álltál is a napos oldalon,  
a másság jelét hordtad magadon.  
Szenvedni is csak halkan tehetted,  
hisz nem értették azt körülötted.  
A szél is mindennapi vendég volt,  
mi régen, otthon, szellővé halkult.  
Távoli, kedves, ismerős zajok:  
emberi szívek , mik bennem dobognak.  
Érzem örömük és fájdalmuk,  
gondolatban az utat együtt járjuk.  
Mindent nem te diktálsz szívednek,  
érzések uralkodnak feletted,  
melyeknek gyökerei mélyre nyúlnak.  
Jaj akkor,ha ezek elszakadnak!

## ***EGY NYELVNEK VAGYOK ÖRÖKÖSE***

Én örök időktől itt vagyok,  
és maradok, mert akarok;  
vigyázó szemnek, ha lehet,  
vagy mint éber lelkiismeret.  
Csak az ismeri a szabályokat,  
ki százszor megszegte azokat,  
kinek falba ütközik feje;  
de sokszor kell azt megkerülnie.  
Ósi ösztön bújóskazik velem,  
míg törvényes jussom keresem.  
Egy nyelvnek örököse vagyok,  
mit nemzetem reám is hagyott.  
Súlyos ez, de drága örökség,  
enélkül hová is tartoznék?  
Esténként ez ringat álomba,  
helyet csinál nekem a világban.  
Ilyenkor minden más megszűnik:  
a szó, mint tiszta csermely, folyik.  
Ósiségről, múltunkról beszélünk;  
tehetjük, mert közös a nyelvünk.  
Szeretném hangosan kiáltani:  
"Vigyázat, ezt ingyen lehet kapni!"  
Szívünkéből fakadó kötelesség  
a nyelvünkhöz való örök hűség.  
Olyan, mint a szülői szeretet:  
ott van, ha néha észre sem veszed.  
Órizd tisztán és becsületben!  
Ez a nemzet utolsó védőműve.

### ***A BIZTOS KAPASZKODÓ***

Most már tudom, hogy nem kell félni,  
csak az jön el, minek el kell jönni.  
Megváltoztatni semmit nem tudok,  
azért vagyok hálás, amit kapok.  
Egyre csak befelé figyelek,  
mi az mi megszállta szívemet? –  
Valami mélységes nyugalom  
kívül emberi akaraton:  
ez felelet kérdéseimre,  
egyedüllétem kétségeire.  
Amit megtaláltam rég bennem élt,  
tán egész életemen át kísért.  
Ez volt a lelkiismeretem,  
amit soha el nem engedtem:  
hitemet a jóban s igazban,  
bizalmamat egy Mindenhatóban.  
Ha reményvesztetten hánykódok,  
mint az árbocát vesztett hajó,  
csak a szeretet, ami fenntarthat.  
Ez a biztos kapaszkodó.

## ***A RENDHEZ MI IS HOZZÁ TARTOZUNK***

Szerettem nézni a leáldozó Napot,  
s a mögötte felsejlő csillagokat.  
A fénylő pontok delejes vonzása  
magával röpített égi magasságba.  
Bújócskáztam a csillagok között,  
míg alattam a Föld lassan elveszett  
a már jól megalapozott hitemmel,  
s a társadalom kérdéseivel.  
Lopva kutattam, kerestem valakit,  
aki, itt fent, mindent eligazít!  
Hiszen e röpké percek alatt  
valami csodás rend uralkodott.  
Ahol egy felhő lassan átvonult,  
a sziporkázó fény elhalványult,  
majd a Holdnak ezüstös karéja  
fénypáasmát küldött a Tejútra.  
Mindez a szépségesen szép élmény  
nem csak képzeletbeli tünemény.  
A rendhez mi is hozzá tartozunk,  
vigyázzunk, hogy semmit el ne rontsunk!  
Jó volna még visszalátogatni,  
azt a Hatalmas lényt megkeresni.  
Megkérnénk, hogy jöjjön le hozzánk,  
eligazítani az emberek sorsát!

# GONDOLATOK AZ ÉLETRŐL



### ***EL NE ENGEDD***

Mi, emberek, tele vagyunk hibával,  
akár a tenger vize hínárral.  
A nyomor mellett részvétlenül elmegyünk,  
vagy akaratlanul rosszat cselekszünk.  
Nem lehet megállni, – sürget az idő –  
mert csak sikereseké a jövő.  
Egyszer majd mindannyian lassítunk,  
akkorra, talán, már egyedül maradtunk.  
Az ember társas lénynek született,  
el ne engedd a szerető kezeket.  
Gond és munka közt hamar elfáradunk,  
a nap sem melegít, amikor haragszunk.  
Légy hát vidám s szeress,amíg lehet!  
A számlát úgyis benyújtja az élet.

## ***AZ ÉLETET SZERETNI KELL***

Elküldtem az üzenetet  
messzi idegenből,  
sárguló őszi levelet  
a száguldó szélről.  
El-el nézem sodrásukat,  
szívem összeszorul.  
Búcsu nélkül ellibbennek,  
s vissza már nem is térnek.  
Csodálva figyelem rebbenő,  
könnyed lebegésük,  
mintha keringőt járna  
a habkönnyű testük.  
Gyönyörű a rügyfakadás,  
mint egy szívdobbanás.  
Az emberfiánál sem más:  
akár felnyíló szempillák.  
Bimbózás, majd az elmúlás,  
mint vetés és aratás. –  
E kettő közt, ami ránk vár,  
csak azt fedi homály.  
Az életet szeretni kell,  
úgy szól az üzenet.  
Céllal kaptuk a létünket,  
tegyünk hát eleget.

## ***TIÉD VOLT***

Emlékszel, de jó is volt  
valamikor régen?  
Azt hitted, hogy nélküled  
nem forog a nap az égen.  
Tiéd volt az ifjúság,  
s az egész világ,  
érted virult a tavasz,  
s nyílt a sok virág.  
Sóhajod vágyat jelzett,  
nem pedig bánatot,  
szinte ütemre raktad  
táncos lábaidat.  
Nem spórolhattál semmit  
a múltó időből;  
a jégcsap is elolvad,  
a meleg kezektől.  
Mint öreg háztetőkön  
a csepegő ereszt,  
egy-egy könnyet morzsol el  
a remegő kezéd.  
Reményed csak egy napra szól,  
azt kell kihasználnod jól.  
Ha mégis kapnál ráadást,  
Istennek legyél hálás.

## ***AZ ÉLET MAGA A HÉTKÖZNAP***

Szeretném, ha rendelhetnék  
valami jót az embereknek:  
napsugaras, vidám napokat,  
réteken legelő nyájakat,  
tisztavízű patakokat,  
szemét nélküli partokat,  
békés, boldog gyermekeket,  
kik még hiszik a meséket.  
Hol mindenki boldogan él,  
nem hazudik és nem henyél.  
Hol, ha megbotlunk, vagy elesünk  
van aki megfogja kezünk.  
Holdfényes, csillagos éjszakát,  
hogy el ne veszítsük egymást.  
Az élet maga a hétköznapi,  
te alakítod magadnak.  
Széppé teheted világodat,  
ha betartod a szabályokat!  
Csak azt add embertársaidnak,  
mit elvárnál önmagadnak!

### ***FEJÜNK FELETT SZÁLLNAK***

Fejünk felett úgy szállnak az évek,  
mint tavasszal a kirajzó méhek.  
Könnyű szárnyuk úgy lebben a szélben,  
mint fátyolfelhő a magas égben.  
Az élet szirmai csak peregtek,  
nektárt talán kevesen gyűjtöttek.  
Röppenő lelkünk száz határt bejárt,  
amíg kerestük létünknek célját.  
Köztünk is volt királynő, meg here,  
a többi meg munkáját végezte.  
Virágzó ifjúság, merre tűntél?  
Mindent, mi szép volt, magaddal vittél.  
Hagyjad a múltat, azt már átélted,  
várjad a tavaszt, a viruló rétet!  
Tán nekünk is lesz még megújulás.  
Hátha nem végleges az elmúlás?

## ***AZ ÉLET EGYSZERI LEHETŐSÉG***

Hangtalanul sír a magány,  
az óra ketyegése is megáll.  
Elcsitul a madárcsicsergés,  
sóhajjá halkul a zizzenés.  
Sötét hollósereg kóvályog,  
de nem hallani a hangokat.  
Nincs illata a virágnak,  
mi értelme hát e világnak?  
De egy parányi szentjánosbogár,  
– oly pici, hogy csak a fénye száll, –  
bevilágít a lelkek mélyébe,  
s megmoccan az élet reménye.  
Ismét ragyog a napsugár,  
még a porszem is kerge táncot jár.  
Lám, csak egy halvány, kis ragyogás,  
s máris szebb lesz a világ!  
Hisz miénk a teremtető,  
az ember a legfőbb befektető.  
Mit az agy tervez, a kéz elvégez,  
bár mi is, csak legyen tökéletes.  
Ki a világot megteremtette,  
s életet lehelt mindenbe:  
Ő, a titokzatos öröklét.  
Az ember sorsa, őrizni örökét!  
Az élet egyszeri lehetőség,  
ha elrontod, nincs rá mentség.  
Évmilliók sora semmibe vész;  
nekünk e föld a világmindenség!

### ***ŐRIZD A GYERMEKET***

Akár az őszi fellegek,  
úgy jönnek-mennek az évek,  
a tavasz is elsuhant,  
nyomában csak emlék maradt.  
Az élet torz fintora  
sokszor csal mosolyt arcunkra.  
Ki tudja, reánk is mi vár,  
de álmunk a múltba visszajár.  
Oda hol a fű vállig ért,  
átölelt a virágos rét,  
fa volt a bakszakáll,  
óriás a cserebogár.  
Egy egész mesevilág  
árasztotta ránk illatát.  
Majd az ifjúság nyelvén,  
úgy Margaréták idején,  
faggattuk az eget,  
hogyan szeret, vagy nem szeret?  
Jó volt a hinni akarás,  
s a remélni tudás.  
Őrizd ezt a gyermeket,  
csak akard és boldog lehetsz!

### ***SZÉPEK A HAJNALOK***

A napfény átszűrődik szempilláim alatt,  
hangtalan boldogságba ringatom magamat.  
Hajnali rigó fütyönt a lombos fák hegyén,  
szívemben száz húr pendül, mint prímás hegedűjén.  
Oly szép ez az ébredés, mindig így szeretném,  
a fárasztó napokat szívesen feledném.  
Vigasztalom magamat, hogy szépek a hajnalok,  
ám éjszakák is vannak, nem csupán nappalok.  
Mindennek van visszája, így napnak is árnyéka.  
Fogadjuk úgy az életet, ahogy Isten adta.

### ***HALOTTAK NAPJA***

Lelkem sírkertjében volt ma találkozó,  
minden kedves rokonnak szólt a meghívó.  
Bár évente egyszer szembe kell nézni,  
örökségünkkel tudtunk-e sáfarkodni?  
Vajon megtettünk minden tőlünk telhetőt,  
család, nemzet és emberiséget érintőt?  
Tudtunk a rászorulókon segíteni,  
vagy legalább könnyeiket letörölni?  
Mi haszna lehet fölös javainknak,  
amit szereztünk; úgyis itt maradnak.  
Elkallódik minden, enyészet fedi majd,  
talán egy-egy emlékfoszlány ha fennmarad.  
Én még őrzöm szívemben őseim emlékét,  
kik a haza földjét nekünk meglelték.  
Elszórtan hevernek jeltelen sírok alján,  
senki sem sír felettük halottak napján.

## ***EGYÜTTESSEN MINDEN SZÉP***

Ha már mindenki megjárta  
az élete útját,  
tarsolyába gyűjtötte  
a világnak gondját.  
Mint messzi tájról üzenet,  
jönnek szívemhez közelebb.  
Én állok kitárt karokkal;  
sok jó is jön a bajokkal.  
Mint vihar gabonaszárat,  
hajlítja lelkemet a bánat.  
Kell is ez az érintés,  
hogyan észrevegyük, ami szép,  
hisz csak úgy egész a világ,  
ha látjuk a harmóniát.  
A rosszat is mi okozzuk,  
míg az élet útját járjuk.  
Tévedünk, hisz emberek vagyunk,  
csak szívünkben tiszták maradjunk!  
Adjunk magunknak esélyt,  
szeretni az estét, ha sötét!  
Benne van napnak ciklusában,  
mint öregség embernek korában.  
Együttesen minden szép,  
mint holdfény és nevetés.

## ***ÖRÜLJÜNK MÍG MIÉNK A VILÁG***

Mikor már nem tudod,  
hogy miért szép a szép,  
a lábad téveteg,  
bizonytalanul lép;  
ha mások veszik észre,  
hogy nem figyelsz semmire,  
vagy már nem simogat meg  
senkinek sem a keze:  
ott ér véget az embernek  
értelemmel teli élete.  
De addig úgy kell használnunk  
minden sejtünk s idegszálunk,  
mint ki pénzét kamatoztatja,  
szorgosan, mindent kiszámítva.  
Dolgozzunk szépen, pontosan,  
szeressünk nagyon, de okosan,  
ne keressünk mindenütt hibát,  
örüljünk míg miénk a világ!

## ***SAJNÁLOK MINDEN PERCET***

Úgy sajnálok minden percet,  
ami tétlenül lepergett;  
lustaságból hagytam, lehet,  
tovairamlani őket.  
Mint ahogy vonat közeleg  
a végső állomás felé,  
úgy robogunk mi is, gyorsan,  
ki-ki a végzete elé.  
Jó, aki nem gondol vele,  
siet is, hogy le ne késse.  
Vajon mit tehetne ellene,  
ha ilyen a menetrendje?  
Kell, hogy a csomagod gyűljön,  
míg még utas vagy e földön,  
de leagyod kézen-közön,  
mert nincs már ki eléd jöjjön.  
Hát ne siess olyan nagyon,  
ha úgy sincs, aki ott várjon;  
adj értelmet életednek,  
még itt, ezen a világon!  
Légy vidám, ha csak teheted,  
a gondot könnyebben viseled!  
Adj másoknak szeretetet,  
vagy szellemi kincseidet!  
Légy vidám és szeress nagyon!  
Az élet a legdrágább vagyon.  
Ne búsulj az elmúláson,  
feltámadást Isten adjon!

### ***BALGA HISZI MAGÁRÓL***

Már sok év elszállt felettem,  
míg a lényegre rájöttem:  
nem lehet örömteli az a nap,  
melyen nincsen szabad akarat;  
ha nem szárnyalhatsz magasba,  
mert ezt szabály akadályozza.  
Elismerem, hogy kell a rend,  
de hol van, ki ilyent teremt?  
Egy személy nem nyerhet jogot  
megváltoztatni e világot:  
balga hiszi azt magáról,  
hogy minden rosszat meggátol.  
Lehet bár jóságos a lelke,  
de mást mutat cselekedete.  
Látszatra nagyszerűen fest,  
az, úgymond, emberszeretet;  
ha nem önös az indíték,  
nagyra becsüljük jótettét.  
Elmélkedhetünk még sok máson,  
ne lovagoljunk hát hibákon,  
mert az élet csodás, de véges.  
Tedd mit erőd enged, de siess!

## ***LÉLEKVÁNDORLÁS***

Reinkarnáció! Hiszel te benne?  
Megnyugtató, ha hinni lehetne.  
Újraszületni, talán mint lepke,  
röpködni körbe, nektárt keresve,  
vagy talán méhecske, ki mézet gyűjt,  
kinek ezért fontos minden virágfürt.  
Körüldongani pompásat, egyszerűt,  
mind kitárja néki csodás szirmait.  
Lehet hétpettyes katicabogár:  
ahol ő ott van nincs rózsán bogár,  
sok gyermekszem, bámulón sóvár  
ha el is repül, mindig visszaszáll.  
Tücsök, ki egész nyáron muzsikál,  
de ősszel üres kamra előtt áll.  
Mindenki szereti ha nótája száll;  
az ő kérése zárt ajtókra talál.  
A hangya hasonlít leginkább hozzánk,  
ahogy szorgosan végezzük munkánk,  
cipeljük mit az élet rak reánk.  
Hát ha még össze is tartanánk!  
Vad ne legyél, mit űznek az emberek,  
pázsit, mit lenyomnak a kerekek.  
Ne hidd, hogy jobb lenne más valaminek,  
míg meg nem változunk mi, emberek.  
Ha nem is hinduizmus a hited,  
miszerint többször vándorol lelked,  
ne bántson élő szándékkal kezed!  
Tán szebb lesz eljövendő életed!

## *ÉLETÜNK HULLÓ FALEVÉL*

Jeltelenül menni el,  
mintha nem is lettem volna,  
évtizedek bánatát  
mintha nem is hordtam volna.  
Pedig hogy fájt minden jaj,  
emberi bánat, vagy sóhaj.  
Szenvedtem, ha másnak fájt,  
hordtam a világnak baját.  
Mily gyönyörű volt a tavasz,  
mint rakoncátlan kamasz;  
jaj, de rövid már az út őszig,  
az ezüstös alkonyig.  
Életünk hulló falevél,  
bármerre sodorhat a szél,  
de ameddig fent vagyunk,  
örömtől csendüljön hangunk.  
Repülünk, szálljunk tova  
az idő forгатagába.  
Ne adjuk fel soha-soha,  
míg zeng a zene akkordja!  
Majd, ha itt a rügyfakadás,  
helyedbe úgyis jön más.  
Ameddig van, mit másnak nyújts,  
az élethez is van még juss!

## ***VALAMI HIÁNYZIK***

Míg akaratom szikla,  
és lelkem tiszta,  
gyakran odafigyelek  
apró kis hibákra.  
Olykor magamnak vallok,  
szomorú vagyok!  
Valami hiányzik már rég:  
talán az emberség,  
az egymásra figyelés,  
vagy a jót cselekvés?  
Kibúvókat keresünk,  
hogymásokért semmit ne tegyünk.  
Elavult szokás lenne már,  
mi régen lejárt?  
Mióta megkezdődött  
az új népvándorlás,  
kétségbeesett rohanás,  
új istenek, új vallás;  
Mammon az uralkodó,  
Ő a mindenható.  
Minden csak vizuális,  
az sem baj ha hamis;  
a lelkünk már úgyis oda.  
Állj meg egy pillanatra!  
Nem érzed magad kifosztva,  
mindenkitől elhagyva?  
Lesz-e, kitől búcsút végy,  
ha egykoron el mégy?

# EMBERRŐL, TERMÉSZETRŐL



## ***ÉGIHÁBORÚ***

Valahol, lent a mélyben,  
dobban a földnek szíve.  
Előbb csak visszafogottan,  
meg-megremeg hidegrázósan.  
Fény cikázik a magasban,  
tűzcsóvát dob a világra;  
ez nem Prometheus lángja,  
haragos villám cikázása.  
Vonagló, dübörgő moraj,  
mint bánya mélyén robaj.  
Kitör az égiháború,  
mily ijesztő és szomorú.  
Ím, mindenhatóságunk  
csak emberi kis világunk!  
A természet a nagyobb úr itt,  
ha akar rombol és pusztít,  
ledönti balga hiúságunk  
magasba emelt várait.

## ***AZ EMBER ÉS A TERMÉSZET CIKLUSAI***

Szeresd a természetet  
változásaiban,  
fogadd el önmagadat  
hiányosságaiddal.  
Mi csak átmenet vagyunk  
a nagy összességben;  
jöttünk s majd elmegyünk  
a végtelenségbe.  
Ahogy tavaszra nyár jön,  
s az ősze meg tél,  
úgy válunk ifjúból,  
szép lassan, öreggé.

### ***TAVASZ***

Csiripel a kismadár,  
nótája messze száll.  
Nincs semmi gondja már,  
hisz ő most a tavaszra vár,  
ki fák közt osonva jár.  
S ébred a megdermedt táj,  
csírába szökken a mag;  
az egész világ kacag.

### ***NYÁR***

Napfény és ragyogás,  
lágyszellősuhanás  
tarka virágos rét  
illatát hinti szét.

Szitakötő táncot jár,  
mily gyönyörű ez a nyár.  
Átölel a langymeleg,  
kacéron körüllebeg,  
majd vidáman továbbáll,  
s nyomában fecske száll.

### ***ŐSZ***

Még egyszer felragyog  
a piros, barna, zöld.  
Szomorú és fáradt,  
a drága anyaföld.  
Langyos csókját küldi  
az őszi napsugár,  
elmenőben inti,  
hogyan a tél is itt van már.

### ***TÉL***

Koppan a föld, jajdul a zöld,  
megjött a tél, zúgja a szél.  
Hófehér pelyhek halk táncra kelnek,  
keringőt jár már minden hó pár.  
A szép habköpeny meg-meglebben.  
Fázós fűszál imája száll:  
„Oh, borulj rám, légy a ruhám!  
Őrizd az álmom, míg a tavaszt várom!”

### ***LASSAN ELFOGY A TERMÉSZET***

Ahol a fák nem halnak meg állva,  
nincs egy hely, hová a madár leszállna.  
Lassan elfogy a természet csodája,  
mi él, vagy mozog; az ember kiírtja.  
Teremtőm, kérlek, adj egy jelt nekünk,  
ha már a földrengésekből sem értünk, –  
egyre szennyezzük ivóvizeinket,  
vegyszerrel mérgezzük termőföldünket.  
Földalatti járatok útvesztőit  
a megszökött gázak feszegetik.  
A máskor habosan könnyű fellegek  
sötéten, haragosan gyülekeznek,  
s mint ürgét, árvízzel fenyegetnek.  
Mostohaként bánunk földünkkel,  
mint az élet az árva gyermekkel;  
mit számít már a szenvedő alany,  
ameddig a föld mélyében van arany.  
Hát mivé válhat csodálatos bolygónk,  
emberek, ha még erre sem vigyázunk?

## ***CSODÁLOM***

Hétpettyes katicabogár!  
Szívembe visszatér a nyár,  
ha látom apró lényedet,  
gyermeknek oly kedveset.  
Csodálom bátorságodat,  
mint kitárod szárnyaidat.  
Csak landolsz a semmibe,  
hát szállj inkább a kezemre.  
Rózsának a rovar ellenség,  
de te vagy a legjobb kertész.  
E szépséges kis teremtmény  
hasznosabb néha az embernél,  
mi mégis gyakran rátaposunk;  
sok másra is, miről nem tudunk.  
Mennyivel szebb lenne e világ,  
ha jobban ismernénk egymást.

### ***A TERMÉSZET AJÁNDÉKA***

Egy pillanatra rémült ijedtség  
bénította meg egész lényemet,  
amint áthatolhatatlan vízfüggöny  
kapcsolta össze velem az eget.  
Megálltam én, és a lélegzetem;  
remegve várva, hogy mi lesz velem.  
Valami hirtelen megérintett,  
– egy bensőséges, nyugodt bizalom –  
hisz a természet gyűrűt vont körém,  
s míg ő átölel, nem lesz semmi bajom.  
Boldogan nyújtom ki a kezemet  
összegyűjteni e drága gyöngyszemeket,  
mert a természet ajándéka ez,  
mely szervesen tartozik az életünkhöz.

### ***EZÜST SZINŰ ÖKÖRNYÁL***

Mikor a föld már kopár és szomorú,  
csak néhol övezi sárgás-zöld koszorú,  
hová károgó varjúsereg száll  
lázasan kutatva eledel után.  
Ezüstsínű ökörnyál úszik a légben  
fátylával enyészetet takarva be,  
szivárványos fény szűrődik rajta át  
megcsillantva az ősznek varázsát.  
Hiszen az élet sem mindig nevetés,  
de azért nem áll meg a teremtés.  
Tesszük a dolgunk, mint szorgos hangya.  
Az elmúlásnak nincs rajtunk hatalma.

## ***HAJNALONTA***

Hajnalonta köd üli meg a tájat,  
nem látni sem házat, sem fákat.  
Mintha az ég is közelebb jött volna  
pislákoló csillagait szórva.  
Nincs egy biztos pont az Ég és Föld között,  
nem tudni mi van a ködfüggöny mögött.  
Ilyenkor a puha semmiben jársz,  
közben valami nagy-nagy csodára vársz,  
pedig itt van, karnyújtásnyira tőled,  
mert ez a csoda maga az élet.  
Az ember, ki dolgozik és remél.  
A napsugár, mely szép napot ígér. –  
A köd visszahúzódik óvatosan,  
ahogy a város ébredszik, szép lassan.  
Jó volt ez a pihentető ölelés;  
kezdődhet a létért való küszködés.

### ***SÍR AZ ŐSZI SZÉL***

Gyorsan illan el az ősz,  
kopaszok a fák s a föld.  
Károgó varjúsereg  
kóvályog a falu felett.  
Ellepték már a földeket,  
valami ehetőt keresnek.  
A tarló is siváron áll,  
felette ködfelhő száll.  
Néhol még látni piros bogyót,  
tán csak véletlen maradt ott.  
Jajongva sír az őszi szél,  
nem lejtí táncát a falevél,  
megdermedni látszik az élet.  
Végre elcsitult a hollósereg;  
csak megrebbenő feketeség  
a dér borította táj ölén.

### ***HAJNALI ÉBREDÉS***

Oh, a hajnali ébredés mily csodaszép,  
ha minden ház kinyitja álmos szemét.  
Ijesztő árnya az éjnek messzire száll,  
senkinek nincs hatalma napnak sugarán.  
Szerelmes forró csókja úgy simogat,  
mint ellebbenő szellő hús habokat.  
Gyöngyharmatba fürdeti felhevült arcát,  
sziporkázó fénysugár kíséri útját.  
Lassan vonul az égen, reánk vigyázva,  
hisz azért teremtették e nagy világra.

### ***AKÁR A SZERETET***

Felhőbe burkolózó csillagok  
pislákolnak, mint apró lámpások.  
Oly szomorú ez az őszi világ:  
lelkünk kifosztott kietlen táj.  
De elrejtve mélyen a gyökerekben  
keringenek az éltető nedvek,  
akár szeretet az emberi szívben,  
ha szunnyadás után újra ébred.  
Őszi illat lebeg a táj felett,  
fázóssá halkulnak a csermelyek.  
Lágy motozás a dús avar között,  
süni neszez a tüskéi mögött.  
Bágyadt sóhajként illanó szellő  
hulló falevélnék búcsúkeringő.  
Nyöszörög, sír a megkopasztott fa,  
csak kérgén perceg a szú magában.

### ***TAVASZI KAVALKÁD***

Napfényben fürdő hajnal küszöbén  
szellőtől zizzen a nyárfalevél.  
Örömtől mámoros madársereg  
csivitelve röpköd ég és föld között.  
Süni is fényezi kopott tüskéit,  
cica meg élezi vásott karmait.  
Cserebere folyik talált tárgyakból,  
szarkáé a piac az elcsent áruból.  
Vidám terefere folyik a javából,  
nem hiányzik senki az állatvilágból.  
Ott látom a csigát, ki házát elhagyva  
gémberedett hátát napoztatja.  
Tavaszi kavalkád varázslata  
a természet ölen: szívemnek muzsika.

## ***HULLÁMOKON RINGÓ TÜNEMÉNY***

Sirályok cikáznak szüntelen  
a borús, szürke ég alatt,  
ilyenkor gyakran hagyják el  
a hullám verte partokat.  
Pajkos gyermekként kergetőznek,  
alábuknak, majd felröppennek.  
Ahogy sűrű körben keringenek,  
úgy tűnik, hogy vidám nászt ülnek.  
A lassan felszakadó felhőt  
hátára kapja a szellő,  
sirályok hada követi,  
mint egy kibontott legyező.  
Ha kisüt a nap a tenger felett,  
látni a kéklő végtelent,  
a szikrázó habok taraján,  
amint táncol a halászmadár.  
Hallani a víznek moraját,  
madarak vijjogó sírását.  
Hullámokon ringó tünemény,  
ott hol az ég és tenger összeér.

## ***MI CSAK EGY FOLT VAGYUNK***

Emberi sorsok, apró csillámok,  
lassan szitálva porba hullanak,  
teremtő valójuk létezését  
letűnt századok visszaidézik.  
Hatalmas füves sztyeppék helyett  
aranyló búzakalász lengedez.  
Kutaknak ha kristály-vizét nézem,  
a meleg kenyérnek ízét érzem.  
Este, mikor tábortűz lángja ég,  
hallom a sámándob pergését.  
Sátrak helyén látok magas jurtákat,  
árnyékában álompalotáknak.  
Egymásra rétegződő korok, –  
emlékkel terhes földön járok.  
Rétek ölén pipacs, búzavirág, –  
Istenem, de gyönyörű ez a világ!  
A természet örök csodája,  
akár egy változó panoráma.  
Mi csak egy folt vagyunk a palettán,  
mint megcsillanó napfény víz hátán.

## ***HÓRUHÁT HA ÖLTENEK***

Vágyakozva integetnek  
hattyúkeblű hegycsúcsok.  
Mikor hóbundát öltenek,  
oly magányosok lesznek.  
Mint ragyogó brilliáns  
szépleánynak ujján,  
ezernyi kis csillám vakít  
a felkelő nap sugarán.  
Olykor fátyoltáncot járva  
szellőlebbenésre,  
mint ölelkező párok,  
lassan ködbe vészve.  
Szépségesen veszélyes,  
mint a lápos ingovány;  
ki valaha itt eltéved,  
vissza már ritkán talál.  
A nyár lemezteleníti  
e csodás téli ragyogást.  
Lassú, csordogáló könny  
kíséri hattyúdalát.

## ***VIOLAILLATÚ NYÁR***

Álmomban violaillatú a nyár,  
mely sejtelmes, könnyű léptekkel jár,  
rálehel a szunnyadó világra,  
csókot hint a csukott szempillákra.  
Vibráló ragyogás hull a földre,  
gyökerek moccannak lent a mélyben.  
Állati hangok zenebonája  
a lüktető élet szimfóniája.  
Istenem, de gyönyörű az élet!  
Állj meg kicsit, ne sajnáld a percet!  
Oly tünékeny minden e világon,  
mint hajnali harmat a virágon.  
Örülj a nyárnak, ha zeng a határ,  
trillázva röppen pacsirtamadár;  
színek és hangok lágy ölelése,  
violák illata száll a légbe.

### ***LOPAKODÓ ŐSZI SZELEK***

Ahogy a bokrokon átcsillan  
a pókhálós őszi napsugár,  
gyöngyházfényű szövetet fon  
a természet katedrálisán.  
Hol a fák ágai összeérnek,  
rozsdabarna színek ölelkeznek.  
Isten szabad ege alatt  
lopakodó őszi szelek járnak.  
A vén fák borzongva reccsennek,  
jaj, csak viharok ne jöjjenek.  
Mint ha fű, fa, virág sóhajtana,  
de ez a természet imádsága.  
Rezzen a lég, az örök éltető,  
mintha simogatná a teremtető.  
Mi, emberek, világ formálói,  
tudnánk-e ennél szebbet alkotni?

## ***VALAMI CSODÁRA VÁROK***

A lámpák lassan kihunynak,  
már csak árnyékok vibrálnak.  
Leeresztett szempillák alatt  
még sokáig őrzöm azokat,  
bár egy vagyok a sötéttel  
és a mozdulatlan csenddel.  
Lélegzetvisszafojtva állok,  
valami csodára várok.  
Illatfelhőbe burkolózva  
lágym esti szellő közeleg;  
fáknak ága is beleremeg,  
ahogy a csoda tovalebeg.  
Kinyújtott kezemre harmat hull  
s az élet ismét megindul.  
Lassan én is indulnék,  
de fogva tart a gyönyörűség:  
látni a tökéleteset,  
mit nem is ember teremtett.  
Ezt ránk bízta a teremtő,  
őrizni, óvni, míg nem késő.

### ***ADJ URAM ISTEN***

A napfény arany nyilakat lövell  
a szikrázó fényes égboltról.  
A tikkadt tájra ájult csend borul,,  
csak föld mélye reped valahol.  
Mint forró lehelet, perzseli  
a szőkebúza lehajtott fejét;  
lassan pereg drága terhe,  
s vele az embernek reménye.  
Ő a kenyér a gyermek kezében,  
imádság a magvető lelkében.  
Benne van a napsugár melege  
s a mindenhatónak ereje.  
„Adj, uram Isten, gazdag aratást”,  
majd évről-évre boldog folytatást!  
Terített asztalt minden gyermeknek,  
szerető szívet az embereknek!

### ***VALAKI MINDIG MEGBOCSÁJT***

Mint lány kezeknek puha érintése,  
úgy ringatott a nyár forró ölelése.  
Ha Szent András napjával búcsút int,  
sápadt sugarára a hajnal ködöt hint.  
Szivárványszínt öltött már a zöld lomb,  
gyöngyharmattól csillog a lankás domb.  
Szarvas bőgése hallatszik messzire,  
varjak serege száll a letarolt mezőre.  
Vajon ki mondja, hogy szomorú a látvány?  
Ez is csak egy szem az élet láncolatán.  
Vég nélkül nincs kezdet, kezdet nélkül vég:  
ily egyszerű a világmindenség.  
Minden egy jól meghatározott úton megy,  
csak az kuszálhatja össze, amit az ember tesz.  
Segítsük egymást, ne hibát keressünk,  
az élet érték akkor is, ha tévedünk.  
Valaki mégis, mindig megbocsájt nekünk,  
bizonytalanságunkban fogja a kezünk.  
Ha odafigyelünk minden kis jelre,  
tudjuk, hogy tavasz jön mindig a télre!

# TÁRSADALOMRÓL, POLITIKÁRÓL



## ***UZZORÁSOKÉ LETT A VILÁG***

A történelem palettáján  
kocafestőké a tér,  
mázolják, csak mázolják  
a világ új térképét.  
Csupa vörös és sárga festék:  
vérontás és irigység.  
Már többről van szó, mint kőbalta  
az ősember korában:  
ez már a lézerek világa,  
gyógyít vagy öl, gombnyomásra.  
Eltűntek már a táltosok,  
ránk szakadtak a rontások,  
lehullott korlát és kötelék.  
Bár fognánk meg egymás kezét!  
Egyedül semmit nem tehetünk,  
a kölcsön kamatjába veszünk.  
Uzzorásoké lett e világ,  
bérbe adnák Krisztus sírját.  
Kie a pénz, azé a hatalom,  
s a világ fölötti uralom.  
Cselszövések pókhálója  
lassan ráborul a világra.  
Bénult tehetetlenségben állunk. –  
Teremtőm, segítsél rajtunk!

## ***BÖJTŐL AZ IGAZSÁG***

Elmúlt már a farsang,  
böjtöl az igazság.  
Lehet hogy ez már ramadán,  
hol éjjel élnek igazán?  
Jobb sötétben ügyködni,  
észrevétlen lopkodni.  
Nappal meg ígéretnek,  
azzal etetik a népet.  
Jókedvű, bálos farsang  
tisztelt uraiméknak,  
üres hordó és kassza  
a hátramaradóknak.  
Szegény magyar választó  
ugyan kire voksoljon?  
Rossz lóra tett ismét,  
hol az igazi vajon?  
Majd, ha jön a megmentő,  
fehér zászlót lobogtat,  
de már semmink sem maradt.  
Kezdődhet előlről  
a kutya kalamajka.  
Majd egy utolsót vonít,  
kinek már nincs hazája!

(2010.03.01)

## ***MI, EMBEREK, NEM VÁLTOZUNK***

Mi, emberek, nem változunk,  
évezredek keservéből  
semmit sem tanultunk.  
Aj, pedig hogy iparkodtunk,  
történelemről papolunk  
visszafelé tekintgetve,  
letűnt időkről sóhajtozunk  
atombombával kezünkben.  
Nem csak embert írtunk, Istenem,  
hanem minden más élőlényt.  
Védelmet nem nyújt semmi sem,  
terjed, mint bűzös kelevény.  
Nem arra való a rakéta,  
hogy termeljen, vagy tápláljon.  
Fenyegetésre használják,  
hogy ki útban van, pusztuljon.  
Urán, arany, vagy kaviár  
a kornak mértékadója;  
közben egy csepp vízért küzd  
Afrika szegény lakója.  
Míg igazságról szónokolnak  
dicső politikusaink,  
szenny és betegségtől pusztulnak  
számkivetett embertársaink.

### ***NE HAGYJUK ELLOPNI***

Nekünk van kire emlékeznünk:  
hősökre, kik meghaltak értünk.  
Viharos történelmünk során  
vonultak a hadak útján.  
Ó, nem volt ez töretlen dicsőség,  
volt ott sok embertelenség.  
Nem tiszttem a bíraskodás,  
a század, miben éltek, volt más!  
Ők tették a nemzetet naggyá,  
katonáit bátor harcossá.  
Szent volt a haza s becsület,  
ezért áldozták életüket.  
Míg sok nemzet vígan harácsolt,  
ő török vagy osztrák ellen harcolt,  
saját országát veszítette,  
míg Nyugatnak határait védte.  
Hősiessége közismert volt,  
de ma, a térképen, csak egy folt.  
A gonoszság gyűrűje bezárult,  
a veszteségtől egy nemzet ájult.  
" Mi befogadó népek vagyunk"  
hát ezzel áltatjuk magunk,  
miközben fogyunk, emigrálunk,  
lesben állóknak helyet csinálunk,  
kiknek mit sem jelent Rákóczi,  
Széchenyi, Kossuth, vagy Petőfi.  
Ébredjetek, hazám fiai,  
ne hagyjuk őket is ellopni!

## ***ÉDES ANYANYELVÜNK***

Mint madárnak repülés  
a létszükséglete,  
az embernek oly fontos  
édes anyanyelve.  
Altatódal, esti mese –  
a gyermek lelkében  
örökre összeolvad  
az anya emlékével.  
Puha, jó, meleg érzés,  
biztonságot nyújtó,  
a világon semmi nincs  
még ehhez fogható.  
A tiéd e drága kincs,  
mi fel nem váltható.  
Bölcsőtől a sírig kísér  
az anyád nyelvén ejtett szó!

## ***DÖGKESELYŰ***

Dögkeselyűk gubbasztanak  
nyakukat tekergetve,  
a küzdésben holtfáradt  
áldozatra lesve.  
Elínalt az állatsereg  
mentve az irháját;  
ki szeretné a vesztesel  
megosztani sorsát ?  
Csak hiénák ólálkodnak,  
prédát szimatolva;  
ha jóllakik a bestia,  
övék a maradéka.  
Még vonaglik az áldozat  
csupa ellenség közt,  
barátai, vagy fajtája  
már régen megszökött.  
Hát így kellett elpusztulni,  
mert más volt mint a többi.  
A világ már csak ily kegyetlen,  
nehéz különbnek lenni!

## ***MIDÁSZOK VILÁGA EZ***

Forrong, fortyog a világ,  
mint egy kénes pocsolya,  
olykor bűzös sárt lövellve  
a föld lakóira.

Ingoványos talajon jársz,  
könnyen elsüllyedhetsz,  
áthatolhatatlan szövevény,  
hol gyakran eltévedhetsz.

A Midászok világa ez,  
minden érintés arany.

Vajha sorsuk beteljesül,  
hogyan veszít, vagy éhen hal.

Globalizált nagytőke,  
mint Gargantua gyomra,  
felfal, mert telhetetlen,  
ha nem vigyázol magadra.

A föld az emberé;  
elidegeníthetetlen.

Hálás az ha műveled,  
kitart még sok évezreden.

Cserébe nem kér kamatot,  
hogyan nyomorba döntsön,  
hanem termését ajánlja:

„Jer, művelj meg engem!”

## ***MEGRONTOTTA A VILÁGOT***

Mint országúti csavargó,  
bolyong a kapzsi gyűlölet,  
mér földjáró csizmája  
soha nem pihenhet.  
Megrontotta e világot  
a birtoklási vágy,  
a mindent bekebelező,  
pusztító sáskajárás.  
Felhőkarcolók tövében  
koldusok serege  
fejlett civilizációnk  
legnagyobb szégyene.  
Hatalmas csillogó reklám;  
körötte mindenki vidám.  
A lét szomorúbb, sötétebb  
ott, hol a nyomor legmélyebb.  
Add, Istenem, hogy jöjjön már  
a tikkasztó örök nyár.  
Kik hajléktalanul élnek,  
ne fázzanak, eleget éheznek!  
Ők elérik a Nirvánát,  
mindegy, hogy milyen hitük.  
Megtisztultan lebeg majd lelkük,  
rossznak nem lesz hatalma felettük.

## ***GLOBALIZÁCIÓ***

Globális gazdasági mutató  
temetésen halottsirató.  
Majd globális munkaviszonyok:  
jó ha egyet a tízhez számolok.  
Vagy globális felmelegedés. –  
Isten tudja, tán csak ijesztgetés.  
Kírtunk mindent globálisan,  
hisz romlott már minden a világon.  
Globális önmagamát keresem,  
de fennakadok a részleteken.  
Ha lassan már mindent összevonunk,  
olvasztótégelyhez hasonlítunk.  
Globálisan sírunk és nevetünk,  
nincs szabad akaratunk már nekünk,  
csak amit engednek, azt teszünk.  
Mint ősszel a tarka virágos rét  
álomra hajtja bágyadt fejét,  
úgy hervad le a gonosz akaratra  
nemzetek büszke öntudata.  
Küldj, Uram, józan ész e világra,  
globalizáltan mosott agyunkra!

### ***ELŐRE ISZNAK A MEDVE BŐRÉRE***

Jaj de rossz most a medvének,  
szegény-szegény fejének!  
Otthona volt valaha  
az erdőnek minden bokra.  
Tisztelték az erejét,  
s nagyívben el is kerülték.  
Ma az úr a ravasz róka,  
ordas, és a tolvaj szarka.  
Az ólálkodó pimaszok  
sokan vannak s gonoszok.  
Hol van már a becsület,  
hogyan szemtől-szembe jönnek?  
Haj, lejárt a virtusvilág,  
egymást is hátból támadják,  
tépik, marják, s előre  
isznak a medve bőrére.

## ELMÉLKEDÉSEK



### *LEVENDULASZÍNŰ ALKONY*

Mikor a levendulaszínű alkony,  
mint ködpára borul a tájra,  
minden megszépül, és békesség száll  
e megbolygatott, fáradt világra.  
Ilyenkor nem jön álom a szememre,  
csendes nyugalom hull a szívemre.  
Bár az ember lassan megértené,  
hogy a béke öröme mindenkié.  
A saját belsők egy külön világ,  
megér néha egy ideutazást.  
Figyelni, hogy mit diktál az elménk,  
s mi az, amit igazán szeretnénk.  
Ha nincs meg a belső harmónia,  
lehet-e béke e nagyvilágban?  
Néha közelgő katasztrófára  
szorongást érzel egész valódban.  
Gondolj a holdtölte csodájára,  
apályt-dagályt hoz tenger árjára,  
sétára csalogatja álmában  
azt, ki bejut az ő vonzásába.  
Hol ember és természet összeér,  
egy csodás egységben minden megfér.  
Míg az egyik öröktől való tény,  
a másik az elméjét használó lény.

## ***EZ A VILÁG A MI VILÁGUNK***

Míg testem lassan alámerül  
az álmok puha tengerén,  
tudatalattim tovább űz  
az ismeretlen mezsgyéjén.  
Fejtegetem tudásom burkát,  
felfedni az álmok világát.  
Megjártam az Óperenciát  
keresve az igazak országát.  
Bejártam minden zegzugot,  
nem találtam az „Igazakat”.  
Ott is mindenki sietett,  
alighanem álmot kergetett.  
Suhanva egymást kerülgették,  
mint szél kergette bárányszerűk;  
mindnek ködbe veszett alakja.  
Ez már nem az emberek világa!  
Minden oly légies, gyönyörű,  
de semmi sem az igazi.  
Reggel van és fel kell ébredni;  
de jó, hogy van kivel beszélni.  
Ez a világ a mi világunk  
s ha rögs is, de földön járunk.  
Mindennek van rendeltetése,  
azért szép az ember élete!

## ***HAGYD ÉLNI KIT NEM TE TEREMTETTÉL***

Egyszeribe csak arra eszméltem,  
hogy minden megváltozott körülöttem.  
Komoran tornyosuló fellegek,  
a levegő hűvös és nedvesebb.  
Míg tétovára szabtam lépteimet,  
lám, az ősz sem késlekedett,  
ellopta már a tarka színeket,  
természet kezéből az ecsetet,  
mialatt mi, mérgezett nyilainkkal  
Istent játszunk embertársainkkal.  
Kertész is irthatna virágot,  
ha az szerinte nem áraszt illatot.  
Az ember ezerféléhez érthet,  
elvégzett munkája hasznos lehet,  
de mivel minden személy egyedi,  
értékét őszben nem tudjuk felmérni.  
A felhő bármily formát is ölt,  
mindig ott lebeg ég és föld között.  
A növényt ugyan lekaszállhatod,  
gyökere azonban újra kihajthat.  
Az ember, ha egyszer elpusztítod,  
örökre az enyészeté marad.  
Hagyd élni, kit nem te teremtetél,  
légy hálás, hogy megszülethettél!

### ***EGY MÁS DIMENZIÓBAN***

Ködösen burkolt ígéretetek:  
egy más dimenzióban tovább élek.  
Csak karnyújtásnyira ott lehetnek,  
kik minket régen nagyon szerettek.  
Majd ha biztos leszek, üzenek én,  
hisz élni is könnyebb, ha van remény.  
Hades kertjében, vagy az Édenben? –  
Csak élni, boldogan és békében.

## *A VÉRCSE*

Magasan röppenve vijjog a vércse  
éles szemével áldozatát lesve,  
lassan körözve, egyre körbe-körbe,  
villámgyorsan csap le az apró népségre.  
Állatok közt a ravaszság és erő  
létet, folyamatosságot teremtő.  
Na hiszen, ő csak egy oktalan állat,  
ha nem vadászik, tán éhen is halhat.  
Minden eszköze: karmai és csőre,  
míg az embernek a puskacsőve.  
Ő csak a táplálékára vadászik,  
de állatot, embert kiírt a másik.  
Érdekes a világ felülről nézve:  
emberek üvöltenek egymást tépve.  
A vércse nem falja fel saját fajtát,  
hogyan érthetné meg az emberfiát?

### ***MINT SÍRÓ GYERMEK***

Szomorú vagyok, ha sír a természet,  
bánatos emberre emlékeztet.  
Sehogy sem lehet megvigasztalni,  
patakzó könnyeit megállítani.  
Mint kinek borúlátásai vannak,  
de nem tud segíteni a világnak.  
Rittyenő villámoktól bénulva,  
mint síró gyermek, anyjához bújna.  
Mikor dübörgő morajjal közeleg,  
én szánalmasan parányi leszek.  
Bár tudom, hogy itt nincs hitelem,  
kezeimet könyörgésre emelem.  
Agyamban cikázik a gondolat,  
mivel mulaszthatnám haragodat?  
Ha nem fűjnának rád annyi szennyező gázt,  
élhetőbb lenne ismét ez a világ?  
Véges emberi elménk el nem döntheti:  
mi a természet, s mi az Isteni.  
Okosnak tűnő bizonyosságokat  
áthúzhat egy úgymond felsőbb akarat.

## ***MÍG ÉN BÉKÉSEN SZUNYÓKÁLOK***

A reggeli csend és félhomály  
benépesíti alvó szobám.  
Halkan összekoccanó pohár, –  
a falióra víg táncot jár.  
Mint halk, suhanó szellemárnyak,  
cikázó fények ki-be járnak.  
Külön életet él a padló,  
mint tó vizén a jégtakaró.  
Tűzhelyen ásít a nagyfazék,  
a kályha várja, hogy befűtsék.  
Parányi atomoknak sora  
készül egy nagy találkozóra.  
Míg én békésen szunyókálok,  
tudva, hogy megváltom a világot,  
ők élik a maguk életét  
várva a jövőt, vagy végzetét.

## ***VILÁGUNK***

Világunk oly szépen van megteremtve,  
hogy mindenkinek van benne helye.  
Embernek sem lehetne több jussa,  
mint általános értékű munkája.  
Mit a természet, vagy állat nyújt nekünk,  
gondolkozzunk el, hogy érte mit teszünk:  
a gyöngyöző vizű patakokért,  
a smaragdzöld, bársonyos pázsitért,  
az örömért, amit nekünk okoznak  
a csicsergő, édes hangú madarak?  
Szennyel árasztjuk el mindennap  
eme fenséges, isteni csodákat.

## ***NÉKED IS VAN***

Olykor, ha késő este  
álomba ringatom magam,  
elindulok megkeresni  
vezérlő csillagom.  
Éjjel vigyázza álmomat,  
nappal meg a jártamat.  
Ott van minden jó mögött,  
igaz szándékaim között.  
Homályba vesző messzeségben  
örök vándorok útját figyelem.  
Értük is ég egy picit fény,  
mint bennem az örök remény.  
Reggel minden könnyű lesz,  
agyd mindent helyére tesz.  
Soha ne kezd a reggelt haraggal,  
békülj meg önmagaddal.  
Néked is van egy csillagod,  
előbb vagy utóbb megtalálod.  
Az élet oly könnyű lehet,  
ha szeretsz és szeretnek.

### ***ADD NEKEM A LÉGGÖMBÖT***

Add nekem a léggömböt,  
mit magad felett eregetsz!  
Add nekem a képességet,  
amivel ő lebeghet!  
Megszabadulhatnék talán,  
minden földi kolonctól,  
hetedhét-ország határán  
kerítést fonnék rózsából.  
Tüskéje figyelmeztetne,  
hogyan e kettő együtt jár:  
semmi sem kapható ingyen,  
az ember mi másra is vár?  
E földi élet már csak ilyen,  
– így morfondírozok magamban –  
hisz járnak még rögökön idelenn,  
ha vágynak is a magasba.  
Hagyd lelkedet magasban szárnyalni,  
lábaiddat biztos talajon állni!

## *HÁT SZÓLJ*

Hát szólj, míg szólnod lehet!  
Ne mulaszd el a megfelelő percet!  
Soha se félj kimondani a szépet,  
vagy megfogni a feléd nyújtott kezét!  
Tán ez a legszebb gesztus,  
hát állj meg, most el ne fuss!  
Ha ott az alkalom és nem teszed,  
bocsánat és sajnálómból  
áll majd egész életed.  
Hiszem, hogy van a sorsnak is hatalma,  
az embernek meg szabad akarata!  
A család és a haza a te sorsod,  
hogy mit teszel értük, az a te dolgod!

## ***ÉLJÜNK EGY IGAZABB VILÁGBAN***

Egyszer mindenki búcsuzik,  
ha valami véget ér.  
Most tél hullatja könnyeit,  
pedig ő mindig visszatér.  
Mint ahogy a felkelő nap,  
minden egyes hajnalon;  
társa, a Hold is, úgy halad  
az éjszakai járaton.  
Talán mi is visszatérünk  
a sivatagosodásra,  
majd pucéron defilálunk,  
nem lesz szükség ruhára.  
Csak élünk, mint Kánaánban,  
hol manna potyog az égből.  
Alhatunk a homokágyban  
selyemtakaró nélkül.  
Nem fizetünk semmiért:  
ez az igazi boldog lét.  
Pótolhatná a TV-adást  
sok délibábos látomás.  
Az ásatások feltárnának  
sok világrengető találmányt:  
űrkutató rakétákat,  
meg halált hozó bombát.  
Siessünk, ne nézzünk vissza  
a rombolások korára.  
Rajta hát, kezdjük újra!  
Éljünk egy igazabb világban!



## **Tartalom**

### **ÉLMÉNYEK, ÁBRÁNDOK**

VALAMIT MINDIG MEGKÖSZÖNNI	7
HOL A SZERETET KI-BE JÁRNA	8
ÁTÖLEL AZ ÉJ	9
EZ AZ EST AZ ENYÉM	10
GYÖNYÖRŰ ÉBREDÉS	11
OH, NEM TALÁLOM	12
TUDÁSNAK ALMÁJA	13
A TELJESSÉG ÍGÉRETE	14
A ROSSZ FELETT IS HATALOM.	15
VIRÁGBA BORULÓ ÁGAK	16
HALVÁNY TEARÓZSA	17
A HAJNAL VARÁZSA	18
SZENVEDNI CSAK HALKAN	19
EGY NYELVNEK VAGYOK ÖRÖKÖSE	20
A BIZTOS KAPASZKODÓ	21
A RENDHEZ HOZZÁ TARTOZUNK	22

### **GONDOLATOK AZ ÉLETRŐL**

EL NE ENGEDD	25
AZ ÉLETET SZERETNI KELL	26
TIÉD VOLT	27
AZ ÉLET MAGA HÉTKÖZNAP	28
FEJÜNK FELETT SZÁLLNAK	29
AZ ÉLET EGYSZERI LEHETŐSÉG	30
ŐRIZD A GYERMEKET	31
SZÉPEK A HAJNALOK	32
HALOTTAK NAPJA	33
EGYÜTTESEN MINDEN SZÉP	34
ÖRÜLJÜNK, MÍG MIÉNK A VILÁG	35
SAJNÁLOK MINDEN PERCET	36
BALGA HISZI MAGÁRÓL	37
LÉLEKVÁNDORLÁS	38
ÉLETÜNK HULLÓ FALEVÉL	39
VALAMI HIÁNYZIK	40

## **EMBERRŐL, TERMÉSZETRŐL**

ÉGIHÁBORÚ	43
AZ EMBER ÉS A TERMÉSZET CIKLUSAI	44
TAVASZ	44
NYÁR	44
ŐSZ	45
TÉL	45
LASSAN ELFOGY A TERMÉSZET	46
CSODÁLOM	47
A TERMÉSZET AJÁNDÉKA	48
EZÜSTSZÍNÜ ÖKÖRNYÁL	49
HAJNALONTA	50
SÍR AZ ŐSZI SZÉL	51
HAJNALI ÉBREDÉS	52
AKÁR A SZERETET	53
TAVASZI KAVALKÁD	54
HULLÁMOKON RINGÓ TŰNEMÉNY	55
MI CSAK EGY FOLT VAGYUNK	56
HÓRUHÁT HA ÖLTENEK	57
VIOLAILLATÚ NYÁR	58
LOPAKODÓ ŐSZI SZELEK	59
VALAMI CSODÁRA VÁROK	60
ADJ, URAM ISTEN	61
VALAKI MINDIG MEGBOCSÁJT	62

## **TÁRSADALOMRÓL, POLITIKÁRÓL**

UZZORÁSOKÉ LETT A VILÁG	65
BŐJTŐL AZ IGAZSÁG	66
MI, EMBEREK, NEM VÁLTOZUNK	67
NE HAGYJUK ELLOPNI	68
ÉDES ANYANYELVÜNK	69
DÖGKESELYŰ	70
MIDÁSZOK VILÁGA EZ	71
MEGRONTOTTA A VILÁGOT	72
GLOBALIZÁCIÓ	73
ELŐRE ISZNAK A MEDVE BŐRÉRE	74

## **ELMÉLKEDÉSEK**

LEVENDULASZÍNŰ ALKONY	77
EZ A MI VILÁGUNK	78
HAGYD ÉLNI, KIT NEM TEREMTETTÉL	79
EGY MÁS DIMENZIÓBAN	80
A VÉRCSE	81
MINT SÍRÓ GYERMEK	82
MÍG ÉN BÉKÉSEN SZUNYÓKÁLOK	83
VILÁGUNK	84
NÉKED IS VAN	85
ADD NEKEM A LÉGGÖMBÖT	86
HÁT SZÓLJ	87
ÉLJÜNK EGY IGAZABB VILÁGBAN	88